

Aantekeningen van de schrijfster

Vondelingen hebben me altijd gefascineerd. Als klein kind verwarde ik ze waarschijnlijk met wisselkinderen en dacht dat ze iets te maken hadden met elfjes. Er zijn kinderen die ineens op de stoep verschijnen, uit het niets. Vaak worden ze 's avonds gevonden en merken mensen ze pas op wanneer ze gaan huilen. Dat leek me romantisch.

Ik begon hun verhalen te verzamelen.

Een man die ik ontmoette, beweerde dat hij op eerste kerstdag op de stoep van het huis van een politieagent was gevonden. Die agent en zijn vrouw hebben hem opgenomen.

Het verhaal van een kind in een telefooncel, ook met Kerstmis.

Een kind dat is achtergelaten in de kribbe, in een kerk.

En toen ontdekte ik de verhalen van de kinderen van het Vondelingenmuseum. Verhalen van mensen die hun biologische moeder zochten en bij adoptie-ouders waren opgegroeid. Honderden, verloren en weer gevonden.

Maar ik heb me altijd afgevraagd hoe het zou zijn om een

vondeling te vinden. Word je dan op een bepaalde manier een deel van het leven van zo'n kind? Ben je dan heel even een vader of moeder?

En toen kwam Amy.

Het was maar een theedoek en het meisje was nog heel jong toen ze het wezentje op de strobaal begon te deppen. Ze spoelde de doek uit in een emmer warm water. Ze had het water getest met haar elleboog. Ze wist dat dat zo moest, al had ze geen idee hoe het moest aanvoelen.

‘Zo dan,’ zei ze terwijl ze het bloed afwaste, samen met het witte spul waar nooit iemand het over had gehad.

‘Zo dan.’

Ze legde de baby op een handdoek. Het kindje piepte wel, maar huilde niet en ze vroeg zich af wanneer ze honger zou krijgen.

Ze moest het even zien uit te houden voor ze haar eten zouden geven.

Ze stopte haar handen in de emmer, waar een strootje in dreef, en er klotste water over de rand zodat de handdoek en de baby nat werden. Ze besloot dat ze klaar was met wassen, al bleef er hardnekkig iets zitten op het hoofdje van de baby. Het had de vorm van een appel en kon ook een ooievaarsbeet zijn, of hoe dat ook mocht heten. Zij kreeg het er in ieder geval niet

af. Ze wreef het lijfje verder droog, tilde de baby op, wikkelde het in een andere handdoek en kustte het.

‘Veel geluk, meisje,’ zei ze zo opgewekt mogelijk. Veel geluk.’

Hoofdstuk 1

De minibus zet ons aan de rand van het dorp af.

Eden stapt als eerste uit en ik volg; de rijp op het gras van de berm knerpt onder mijn voeten.

‘Prettige avond, meisjes,’ zegt de buschauffeur en hij sluit de deur achter ons. Dan kijkt hij in zijn spiegel, rijdt de weg weer op en verdwijnt in het donker. De rode achterlichten stuiten over de weg, worden zo nu en dan verduisterd door heggen en verdwijnen dan helemaal.

Boven me is de hemel indigo. Helder, met een maansikkel-tje dat tussen de telefoondraden hangt. Er vliegt een kraai voor de maan langs, op weg naar een groepje bomen in de verte. De stilte daalt neer over het landschap en ik sta stil en laat me omhullen door de kou met mijn blik op het duister en luisterend naar de stilte. Ik heb het dorp en de lichtjes mijn rug toegekeerd.

Per slot van rekening heb ik geen haast om thuis te komen. Achter me hoor ik Eden de weg oversteken en iemand in het

dorp doet een deur open en vervolgens weer dicht.

Er miauwt een kat.

Ik ruik een zweem van houtrook en vraag me af of papa ons vuur al aan heeft gestoken. Ik stel me voor hoe hij op de klok kijkt, stopt met werken en water opzet, en voor de miljoenste keer die dag denk ik aan wat er op school is gebeurd en vraag ik me af wat hij zal zeggen als ik hem vertel dat mijn spiksplinternieuwe portemonnee weg is. En niet alleen de portemonnee, maar ook het spiksplinternieuwe geld erin.

‘Amy, kom je nog?’ roept Eden aan de overkant van de weg. Ze trekt haar blazer dicht om zich heen. ‘Blijf nou niet staan treuzelen, het is ijskoud.’

‘Ik weet het,’ zeg ik, ‘ik wilde alleen...’

‘Je moet het hem toch een keer vertellen,’ zegt ze. Ze draait me haar rug toe en gaat op weg naar huis. Achter haar floept een straatlantaarn aan en werpt gelig licht over de weg. Het dorp lijkt nu nog kouder.

Na een laatste blik op het maantje dat tussen de telefoondraden staat, volg ik Eden, mijn tas zwaar en mijn schoenen ongemakkelijk. Ze heeft gelijk, ik zal het hem toch moeten vertellen. Vroeg of laat.

Uit de muren langs de weg straalt een intense kou. De stenen zijn al vochtig door de vorst. Schoppend tegen de stoeptegels loop ik de weg over, het dorpsplein op. Opnieuw probeer

ik te bedenken wie er in de kleedkamer allemaal in mijn buurt zijn geweest. Elke keer kom ik bij dezelfde uit. De enige die de gelegenheid heeft gehad een hand in mijn tas te steken. De enige met een motief.

Isobel.

Mijn vriendin. Mijn beste vriendin.

De stappen van Eden weergalmen op straat, echoën tegen de huizen en iets, waarschijnlijk diezelfde kat, miauwt boven ons.

Eden staat stil en draait zich om. Ze wacht op me.

Er komt een auto uit een straatje dat het Schuifelpaadje heet, halverwege het plein, die de weg in rijdt waar wij net uit gekomen zijn. De chauffeur doet de koplampen pas aan wanneer hij onder aan de heuvel is gekomen. Hij lijkt te schrikken van het nauwe straatje, want hij remt plotseling, waarop de achterlichten de kerk in een rood licht zetten.

Ik kijk de auto na tot hij uit het zicht is verdwenen. Maar ik denk aan iets anders. Ik denk aan gymles en portemonnees en beste vriendinnen.

‘Papa krijgt er wat van,’ zeg ik.

‘Ja, zeker,’ zegt Eden. ‘Hij zal enorm teleurgesteld zijn.’

‘En bedankt hè,’ zeg ik.

‘Graag gedaan,’ zegt ze.

Een grote tractor draait van de hoofdweg af en ploetert

langs ons de heuvel op. Het gebrul van de motor echoot over het plein, zo hard dat we onze eigen voetstappen niet meer horen.

We ploeteren verder en lopen flink door, langs de kerk aan onze linkerkant, het leegstaande winkelpand, het betonnen bushokje en het gemeentehuis aan de rechterkant tot de tractor ons eindelijk heeft ingehaald en in de richting van de Tynning verdwijnt.

Op de top van de heuvel flonkeren de lichtjes van de pub en het uithangbord van The Green Man is maar een beetje groener dan de hemel erboven. Langzaam lopen we die kant uit en onze ademhaling is het hardste geluid, behalve...

‘Hoor je die kat?’ vraag ik, ‘of is het een zeemeeuw?’

Eden draait zich half om en luistert. ‘Een zeemeeuw. Zo te horen zit hij vast.’

We staan stil en turen in de richting van het dorp. Het geluid komt van achteren. ‘Maar we zijn er niet langs gekomen,’ zeg ik. ‘Anders had ik het gezien.’

‘Hij zit zeker ergens binnen.’

‘Ik ga kijken,’ zeg ik.

‘Ik ga naar huis, hoor,’ zegt Eden dreigend. Maar op de top van de heuvel blijft ze staan.

Ik laat mijn tas vallen en loop langzaam de heuvel af naar het dorpsplein. Voor het gemeentehuis blijf ik staan. Alle ramen